

ŠOLARIJA

... ker
šola
prija

Šolsko glasilo
učencev
OŠ Šmartno
pri Slovenj Gradcu

Šolsko leto 2015/16, št. 16

KAZALO

Ravnateljeva beseda	str. 3
Bodi EKO	str. 5
Zgodilo se je	str. 7
Ustvarjalnica	str. 15
O jezikih	str. 29
Veseli december	str. 34
Razvedrilo	str. 41

KOLOFON

Uredniški odbor:
učenci OŠ Šmartno

Mentorica:
Katja Apat Rožič

Oblikovanje in grafična
obdelava:
Lilijana Pelc

Ilustracije:
Učenci OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Fotografije: učitelji OŠ
Šmartno

Izdala in založila:
OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Dragi bralci glasila,

pred vami je 16. številka naše Šolarije. Zopet je polna vaših izdelkov, tako pisnih kot risanih. In da nastaja, gre zahvala predvsem vam in vaši ustvarjalnosti ter seveda tudi vašim učiteljem, ki vas k temu spodbujajo.

Zaradi novosti v naši »pravni« državi glasila ne bomo več prodajali in tako tudi ne polnili blagajne šolskega sklada.

A, kot smo že rekli, glasilo bo. Po njem boste lahko listali na spletu ali pa si ga v tiskani obliki izposojevali v knjižnici.

Uredniški odbor

Do morebitnih napak v šolskem časopisu **Šolarija**
... **ker šola prija**
je prišlo zgolj po naključju.

Ravnateljeva beseda

Dragi bralci šolskega glasila!

Za nami je čudovita jesen, zima pa nikakor noče in noče pokazati vseh svojih čarov. Upam, da nas bo narava presenetila, nam postregla s snežno odejo in nam omogočila doživeto preživljanje prostega časa na snežnih poljanah. Prvo polletje je že za nami in verjamem, da vam je že uspelo doseči kakšen zastavljeni cilj.

Naši mentorici skupaj z vami ustvarjata prvo številko letošnjega šolskega glasila in upam, da vam bo pričaralo trenutke preteklih dni, ki so vsakodnevno bogatili naše druženje. Koliko dogodkov se lahko zgodi v dobrih štirih mesecih, je razvidno iz vsebine našega glasila. Verjamem, da bo vsak izmed vas v njih našel kanček doživetij, ki jih bo ohranil v spominu. Da teh trenutkov ni bilo malo in da jih boste lahko podoživeli, vas vabim, da glasilo preberete od prve do zadnje strani.

V novem letu naj vam še enkrat zaželim obilo razposajenih, ustvarjalnih in hudomušnih dni, ob branju glasila pa obilico užitkov.

Zdravko Jamnikar,
ravnatelj

MOJA PRIČAKOVANJA V NOVEM LETU

V novem letu si vsak kaj želi. Otroci ob božiču in ob rojstnem dnevu od staršev pričakujejo nova, razkošna darila. Če tega ne dobijo, so zelo razočarani.

Jaz pa v novem letu pričakujem, da bi znali ceniti to, kar imamo. Smisel božiča in rojstnega dneva ni v darilih. Na božično noč se je rodil Jezus, bil je skromen, rodil se je v hlevčku. Mi pa zdaj po 2000 letih pričakujemo ogromna darila. Najbolje je, če dobiš majhne, a uporabne stvari.

Pričakujem tudi, da bomo z naravo bolj prijazni. To, da je manj snega, da so potresi in druge naravne nesreče, nam narava vrača po tolikih letih onesnaževanja. Ali ni lep pogled na zasneženo pokrajino, na sončni zahod in kristalno čisto vodo? Ne pa na betonske bloke, tlakovane poti in onesnažene reke. Pričakujem, da bi bila v šoli uspešna. Ampak ni vse samo v tem, da pričakuješ, za to se moraš potruditi. Če želiš lepe ocene, moraš za njih nekaj narediti.

V šoli si želim tudi, da bi bili učitelji bolj dobrovoljni, da bi z veseljem in nasmehom razlagali snov. Dobra volja učitelja se pozna tudi na učencih. Če zanimivo in z veseljem razlagaš snov, te vsi poslušajo, če pa je razlaga suhoparna, se pri urah dolgočasijo.

Sicer pa je moje srce pri glasbi in igranju harmonike. Želim si, da bi si za igranje harmonike vzela več časa, kajti glasba me pomirja in me potolaži, ko sem žalostna, razočarana. Ne take vrste glasba, kot sta rock in pop. Mene pomirja klasična glasba: Mozart, Beethoven Schumann ... Ko vadim harmoniko, pozabim na vse in se odklopim. Ne slišim in ne vidim nič, razen melodije, ki jo igram, in črnih pik na notnem črtovju. Skratka, obožujem glasbo.

Skromnost, potrpežljivost, vztrajnost in strpnost. To ti prinese dobro voljo, pričara iskrice v očeh in na ustih se znajde nasmeh.

V novem letu pa je najboljša, če pričakuješ malo, delaš veliko, ob tem pa dobiš, kar si želiš. In zapomni si, da smisel ni v ogromnih darilih, ampak v darilih, podarjenih iz srca. Srečno novo leto.

Žuža Bajželj, 7. a

BODI EKO

OŠ ŠMARTNO SE PREDSTAVI NA KOCERODU

NAŠ PRISPEVEK V OHRANJANJU OKOLJA, OZAVEŠČANJE IN DEJAVNOSTI NA PODROČJU LOČEVANJA ODPADKOV

Koroški regijski center za ravnanje z odpadki Kocerod je resnično zgledno urejen kompleks, ki je vreden ogleda. V dejavnosti, ki jo opravljajo, se vsi zaposleni skupaj z vodstvom trudijo, in kot vidimo na fotografijah, znajo iz odpadnih materialov izdelati marsikaj koristnega in lepega.

DEL TE ZGODBE SO BILI TUDI NAŠI EKOŠOLCI ...

Predstavili smo dejavnosti na področju ločevanja odpadkov v okviru programa Eko šola, kamor smo vključeni že **18 let**.

Aktivno smo se z odpadki začeli ukvarjati v šolskem letu 2011/12 z ozaveščevalno akcijo **10 korakov za zmanjševanje odpadkov v Evropskem tednu zmanjševanja odpadkov ter izvedli projekt KEMS (ločevanje in zlaganje tetrapakov).**

Že naslednje leto smo začeli **ločevati odpadke na nivoju celotne ustanove in izvedli projekt Šolski eko vrt.**

Zbiralne akcije raznih odpadkov nas spremljajo že vrsto let.

Več pa si lahko ogledate v naši **ZLOŽENKI**, ki smo jo pripravili za to predstavitev.

Mentorica
Renate Bašek

Zgodilo se je ...

POT PETOŠOLKE V FIESO

V ponedeljek, 31. 8. 2015, smo se petošolci z učitelji odpravili v Fieso. Na avtobusu sem sedela s prijateljico Saro. Ob odhodu iz Šmartna sem bila vesela, saj rada grem dogodivščinam naproti in rada plavam.

Najprej smo se ustavili v Postojnski jami, kjer smo videli veliko kapnikov, kamnin in različnih dvoran ter človeško ribico. Naučili smo se, da kapniki zelo dolgo rastejo in da človeške ribice ne vidiš kar tako.

V Fieso smo prispeli okoli dvanajste ure. Najprej smo razpakirali, nato smo odšli na kosilo. Po kosilu smo odšli na plažo. Zvečer smo se predstavili sošolcem. Povedali smo nekaj stvari o sebi, spat pa smo odšli okoli 22. ure. Preden sem zaspala, sem bila vesela, razmišljala sem o družini.

Pika Vranjek, 5. a

NAŠI PRVOŠOLCI

Veličasten sprejem zanje smo naredili 5. novembra 2015 in se tega dne veselili z njimi. Z njimi pa se je veselil tudi gospod Andrej Stermecki, ki jih je vzel s seboj na popotovanje okoli sveta, in to z glasbo, saj poje, pleše in igra na 24 različnih avtohtonih glasbenih inštrumentov z vseh koncev sveta. Na svojih predstavah tudi čara, žonglira in otroke nauči nekaj izvirnih pesmi ter jih s tibetansko kozmično glasbo popelje v vesolje. Ste že bili tam ☺?

**MI SMO VAŠI PRVOŠOLCI,
V ŠOLO HODIMO,
SE VELIKO NAUČIMO,
SAJ ŽE MAXI SMO, HEJ!
ZA NAS SE ŠOLA JE ZAČELA, HEJ, HEJ, HEJ,
MANJ JE IGRE, VEČ JE DELA, HEJ, HEJ, HEJ,
A PRAV NIČ SE NE BOJIMO, HEJ, HEJ, HEJ,
ŠOLE VSI SE VESELIMO, HEJ, HEJ, HEJ!**

LIKOVNI IZDELKI PRVOŠOLCEV

Mestna občina Slovenj Gradec vsako leto razpiše natečaj za izvirno likovno, literarno ali fotografsko delo, ki ga je potrebno oddati do konca junija. V septembru razglasijo nagrajence natečaja. Z naše šole je tekmovalo več učencev. Priznanje Mestne občine Slovenj Gradec za najboljšo literarno delo pa je dobil osmošolec Alen Planinšec, ki je pod mentorstvom učiteljice Tadeje Germadnik Modrej razmišljal o boljšem svetu. Alen, iskrene čestitke.

KAKŠEN JE ZAME BOLJŠI SVET?

Iz dneva v dan slišim veliko besed, kakšen svet si želijo ljudje. Po medijih izvem, da so ljudje lačni, da trpijo zaradi naravnih nesreč, nasilja, da so ljudje brez službe in ljudje ne vidijo smisla v življenju.

Premlad sem še in najbolj ne razumem, kakšen bi bil zame boljši svet. Nikoli nisem lačen, nikoli me ne zebe, moja družina me vzgaja v ljubezni, vedno imam »vsega« dovolj.

Večkrat pa si želim, tako kot vsak najstnik, da bi bil svet veliko lepši, če ne bi bilo šole.

Toda že po dveh mesecih počitnic ugotovim, da pogrešam prijatelje, da bi se rad kaj novega naučil in spet šel na kakšno tekmovanje. Torej, boljši svet brez šole, odpade.

Večkrat si zaželim, da bi lahko odločal o vsem sam. Ne bi rabil, da še o vsem odločajo starši.

A kaj, ko prehitro zaidem v težave in nujno potrebujem njihovo pomoč. Boljši svet brez staršev odpade.

Kako lepo bi bilo, da bi imel čisto nov telefon, računalnik, igrice, play station, a kaj, ko se vsega tako hitro naveličam in druženje s prijatelji na igrišču je dosti boljše. Boljši svet samo z veliko napredne tehnologije odpade.

Večkrat se pritožujem, ko je na mizi zelenjava. Želim si jesti pico, hamburger, oh, kako paše čokolada in čips. Ob vseh teh nezdravih dobrotah ugotovim, da boli trebuh, da se slabo počutim. Ne, takšna hrana ne more vladati svetu. Torej, boljši svet brez zdrave hrane odpade.

Tako si želim, da bi imel veliko denarja, da bi si lahko kupil, kar mi srce poželi. A kaj, ko obstajajo bolezni, nesreče, izguba najbližjih, ki jih ne more nadomestiti nobeno bogastvo.

Torej, svet z neomejeno količino denarja odpade.

Vem, da je na svetu veliko lačnih ljudi, otrok, ki nimajo možnosti, da se šolajo, otrok, ki nimajo staršev. Rad bi jim ponudil moj boljši svet, a kot posameznik sem pri tem nemočen.

Zame je svet najboljši, ker imam ljubeče starše, ker nisem lačen, imam veliko prijateljev, lahko obiskujem šolo in z lepim uspehom sledim svojim sanjam. Zame je svet lep že sedaj.

Alen Planinšec, 8. a

Obilo literarnega ustvarjanja želimo še naprej prav vsem učencem.

NARAVOSLOVNI TABOR – ČŠOD LIPA

2. oktobra smo se izbrani učenci sedmega, osmega in devetega razreda z učiteljicama Andrejo in Natašo odpravili proti Beli Krajini. Tam smo se nastanili v ČŠOD Lipa in razpakirali kovčke. Med kosilom so nam razložili, kakšna so pravila v domu in kaj bomo tam pravzaprav počeli. Z učitelji smo se zelo dobro razumeli. Vsebine so bile pripravljene tako, da se pravzaprav nisi zavedal, da se ob njih dejansko učiš. Sestavili smo svoj kolektor, svojo vetrnico, s pomočjo katere smo merili energijo vetra in se ob tem zabavali, domov pa smo se vrnili polni novega znanja.

Da pa se nismo samo učili in govorili o energiji, smo imeli organiziran tudi pohod in lokostrelstvo. Na pohod smo se odpravili v bližnji gozd, kjer smo videli mnogo slapov. Narava tam je čudovita in na pohodu smo res vsi uživali. Popoldne smo imeli na urniku lokostrelstvo. Nekateri so se naveličali in so lahko odšli igrati košarko, drugi pa smo vztrajali vse do konca in se z bolečino v rokah trudili, da smo zadeli tarčo.

V nedeljo, drugi dan bivanja, smo imeli dopoldne pouk. Da pa bi nam ta izkušnja zagotovo ostala v spominu, smo se s sanmi odpravili na nizek hrib ob domu in se z njimi spuščali po hribu. To ne bi bilo sicer nič kaj posebnega, če bi na hribu bil sneg. A le-tega ni bilo.

Ta izkušnja je bila res nepozabna in upam, da bomo lahko to kdaj ponovili.

Sabina Čegovnik, 8. a

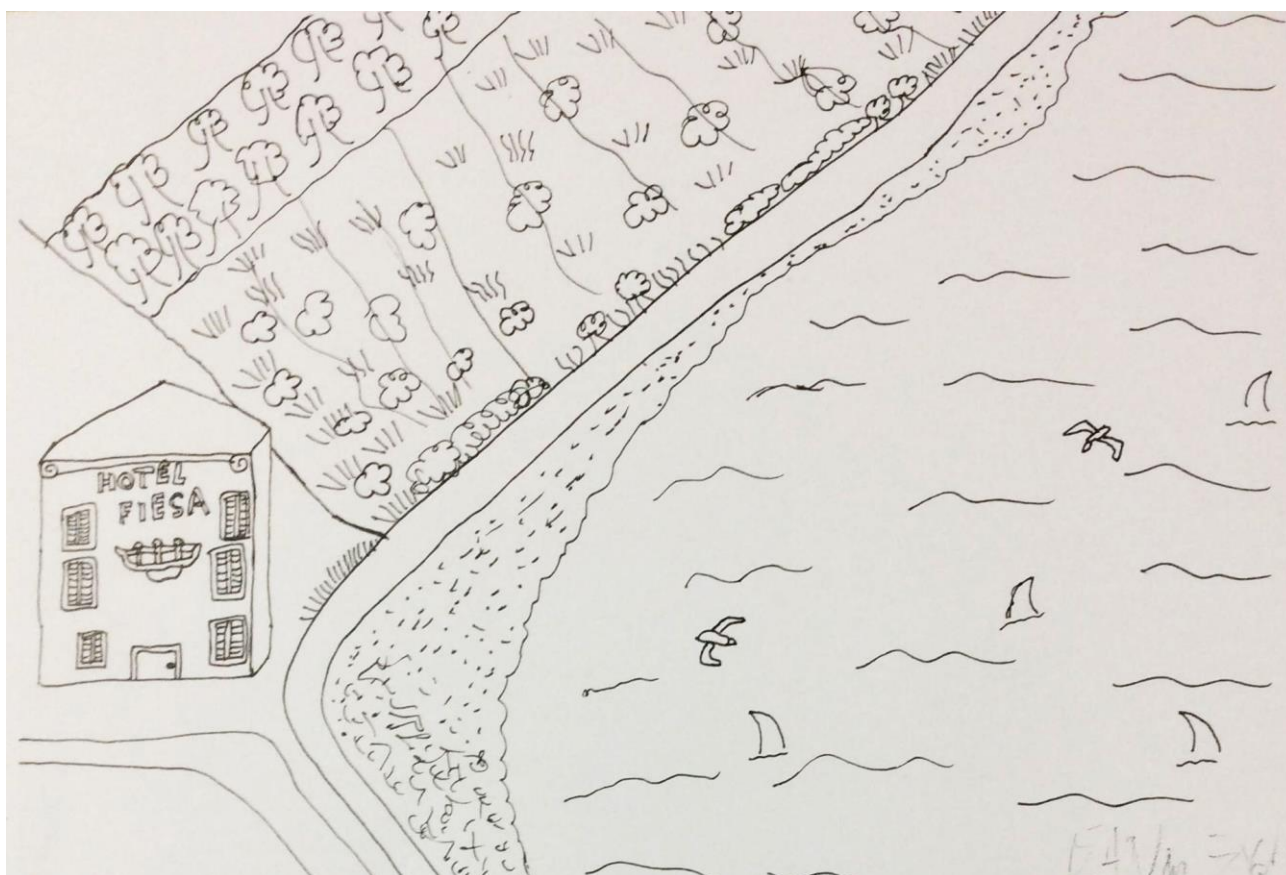
Šola v naravi – Dom Breženka v Fiesi

Letos se je le en oddelek 8. razreda (ker nas je premalo za dva) odpravil v šolo v naravi, ki je bila naravoslovno obarvana. Šli smo na morje, v Fieso, v Dom Breženka.

Zelo smo uživali. Imeli smo sicer bolj malo prostega časa, ampak program je bil zelo zanimiv in pester. Veliko smo hodili, in sicer v Piran, do Strunjana, se povzpeli nad Mesečev zaliv in zavili v tunel do Portoroža. Imeli smo tudi popoldanske dejavnosti. Na obali smo igrali različne športne igre, se borili z burjo in odkrivali morje ter okolico, kjer smo si ogledali še jezera, udeležili pa smo se tudi lokostrelstva. Veliki večini učencev je bil najbolj zanimiv orientacijski pohod, saj smo opravljali različne izzive. Med prostim časom ni manjkalo vragolij, ki smo jih počeli. Lovili smo se po celem domu, igrali različne igre, se pogovarjali ter spoznavali z učenci druge šole. Vsi smo bili zelo zadovoljni z vsemi učitelji, saj so bili zelo prijazni ter nas marsikaj naučili. Najbolj se nam je vtisnila v spomin priprava školjk na buzaro in seveda plesni večer.

Ne smemo pozabiti še na naši učiteljici, Tadejo in Katjo, ki sta cel teden prenašali naše vragolije ter skrbeli za nas. Verjamem, da smo iz šole v naravi prišli z veliko izkušnjami. Veseli smo bili, saj smo se kot razred zelo zblížali in povezali. Izvedeli smo veliko stvari o drugih in zgladili vse spore, ki smo jih imeli. Najpomembnejše pa je, da smo začeli delovati kot prava družina.

Sara Rotovnik, 8. a

Ustvarjalnica

BOŽIČ (doživljajski spis)

Kako sta božič preživel sestrnici? Vsaka s svojega zornega kota.

V petek, 25. 12. 2015, smo pri nas doma praznovali božič in povabljeni so bili sorodniki. Zjutraj sem se zbudila in občutki so bili krasni, vedoč, da bom skupaj s sorodniki praznovala božič in seveda, ker bom pod jelko našla kup daril. Šla sem v kuhinjo, se najedla, kasneje pa še oblekla in umila. Ker sem vedela, da ta dan pridejo obiski, sva z Laro pripravili mizo, mama in ata pa sta poskrbela za kosilo. Ko je bilo vse postorjeno, smo lahko samo čakali, kdaj bo na vratih pozvonilo. Kmalu je pozvonilo in pred vrati so stali deda, babica, stric, teta in bratranec. Posedli so se na sedežno in z Laro sva lahko pričeli z igranjem na flavti. Ko sva končali, smo se posedli za mizo in pričeli jesti. Za posladek smo pripravili tudi sladico. Po sladici smo še malo kramljali, nato pa smo odšli v Mežico na koncert Nuške Drašček in pihalnega orkestra. Po končanem koncertu smo si privoščili še vročo čokolado. Ko smo prišli domov, smo povečerjali, se umili, nato pa utrujeni zaspali. Božični dan je bil naporen, a hkrati tudi zelo zabaven, saj sem ta dan veliko doživela.

Hana Šaloven, 5. a

V petek, 25. 12. 2015, smo pri nas doma praznovali božič s sorodniki. Zjutraj sem vstala. Bila sem vesela, ker je bilo božično jutro. Zanimalo me je, kaj razburljivega se bo zgodilo. Po zajtrku sem se oblekla ter si umila zobe. Ker smo popoldne pričakovali obiske, smo morali doma najprej malo pospraviti hišo in skuhati kosilo. Ko smo to naredili, sva s Hano pripravili mizo. Ko je bilo vse lepo in prav, smo lahko samo še čakali na njihov prihod. Ura je bila približno dve in že so pred vrati stali babica, dedek, stric, teta in bratranec. Posedli so se v dnevni sobi. Ko je bila čista tišina, sva s Hano začeli z nastopom. Igrali sva na prečno flavto. Vsi so bili navdušeni in so nama zelo dolgo ploskali. Ko je bilo nastopa konec, nas je čakalo kosilo. Bilo je odlično! Proti večeru so sorodniki odšli, mi pa smo se napotili v Mežico. V športni hali je bil koncert s pihalnim orkestrom. Na koncu pa se jim je pridružila še Nuška Drašček. Bilo je zelo zabavno. Zatem smo z družino odšli v gostilno, kjer smo pili vročo čokolado. Ker pa smo bili po dolgem dnevu že zelo utrujeni, smo se odpeljali domov. Preden sem zaspala, sem si za želela, da bi se takšen dan še kdaj ponovil.

Lara Šaloven, 5. a

Naše praznovanje

(doživljajski spis)

V četrtek, 24. 12., je bil božični večer. Zelo sem se ga veselila. Jaz in moja družina smo božič praznovali doma. Ta četrtek je bil res čudovit dan. Zbudila sem se približno ob devetih kakor vedno. Ko sem se zbudila, sem se najprej šla umiti, nato zajtrkovat in na koncu sem se oblekla. Po vsem tem sem imela veliko prostega časa. Gledala sem TV in se igrala. Potem sva z očetom odšla na balkon, da bi postavila lučke na ograjo. Postavila pa jih nisva samo na ograjo, temveč tudi na drevešček, ki stoji pred hišo.

Postajalo je temno in komaj sem čakala na Božička. Ker sem bila naveličana čakanja, sem raje odšla v sobo igrat računalniške igrice. Nato je prišel brat in me popeljal k božičnemu drevesu. Zakričala sem, ker sem videla veliko daril. Niso bila vsa zame, ampak tudi za druge v družini. Zelo me je zanimalo, kaj je v darilih. Darila so bila tako lepo zavita, da jih sprva nisem hotela odpreti. Dobila sem globus, razne pripomočke za peko, pikado in seveda sladkarije. Pri sosedih je Božiček tudi pustil nekaj malega in to so bili uhani ter lizika. Vseh daril sem bila zelo vesela!

Zvečer smo igrali karte. Bilo je zelo zabavno ter smešno, ker je brat med igro pokal štose in ker sem izgubila. Vsega tega sem že navajena. Po zabavni igri s kartami smo imeli še slavnostno večerjo. Mama nas je, kot običajno, zopet razvajala z odlično večerjo. Ker sem se tako slastno najedla, sem kmalu vsem zaželela lahko noč in odšla spat.

Naslednje jutro je bilo takšno kakor po navadi. Nič posebnega. Le občutek je bil lepši, saj je bil božič. Ta dan in jutro sta mi bila zelo všeč, saj smo se veliko smejali in veliko dobrega pojedli. Sem bila pa hkrati žalostna, ker božič ni bil bel.

Nastja Šumah, 5. a

MOJA DOMOVINA

Ti domovina moja si in varuješ me vse dni,
tebi poje pesem mila, ti si narod naš rodila,
tu so reke in potoki, ptičje petje, naš ponos.

Ti si ena in edina, naša pesem in radost,
ti si mala, a v srcu zlata,
ti si moj slovenski raj in naš lep domači kraj.

Zala, Zara, 8. a

NAJ STANJE

Kaj je čebelje najbolj spodbudno stanje?
Ko vzletiš, z drugimi čebelami se podiš.
Ko se tvoja krila utrudijo, noge vso pot prehodijo.
Če letiš nad oblaki, tvoje se sanje zgubijo.
In če hodiš po oblakih, tvoje sanje zaživijo.

Neja Marhat, 6. b

Naj stanje ni stanje,
da stojiš, temveč stanje,
ki ga doživiš.
Napisal bom stanje pravo
in ga oddal kar tako za šalo.
Ker pri nas doma MAMA kuha,
bi bilo bolje,
da nam učiteljica golaž skuha.

Nal Cokan, 6. b

Primož pa Petra

Primož pa Petra potujeta. Potujeta po prašnih poteh. Prideta pred palčkovo palačo. Palčki pospravljajo pridelke. Po poljih pospravljajo papriko, paradižnik, peteršilj pa pastinak. Potem pa prileze polž. Polž poje polovico pridelka. Palčki pokličejo pomoč. Primož pa Petra prideta pomagat. Prineseta poper pa popoprata polža. Polža peče, pa pobegne pred popotnikoma Primožem in Petro.

Anže Vovk, 6. b

Tudi v tem šolskem letu so se Cankarjevega tekmovanja na šolski ravni udeležili šolarji razredne stopnje. Osrednja tema celotnega tekmovanja je bila in je še Domovina med platnicami, so se pa drugo- in tretješolci podali v fantastični svet domišljije z dvema pripovedma. Brali so Moj dežnik je lahko balon Ele Peroci ter Pavčkovega Jurija Murija v Afriki.

Pri samem tekmovanju so začetek zgodbe imeli že določen, in sicer
Sedim na postelji. Spomnim se na deklico Jelko iz knjige. Obupano gledam po razmetani sobi in ...

Dežela sladkarij

Sedim na postelji. Spomnim se na deklico Jelko iz knjige. Obupano gledam po razmetani sobi in se spomnim, da lahko uidem skozi okno. Ne, starši bi me kregali, ko bi se vrnila. Lahko bi poskusila z dežnikom. Ne, pravljice niso resnične. Ampak vseeno lahko poskusim. In dežnik se je začel vzpenjati. Skoraj sem zakričala, a sem se spomnila, da moram pobegniti. Odletela sem skozi okno, vendar dežnika nisem mogla obrniti k prijateljem, zato sem bila žalostna in sem pustila, da me pripelje, kamor on hoče. Zaspala sem. Kar naenkrat sem zaslišala zvok in bila je Jelka. Zelo sem se je razveselila. Vprašala me je, če me odpelje v deželo sladkarij. A imela sem žalostno novico. Povedala sem ji, da ne morem tja, ker ne morem obračati dežnika. A Jelka je rekla, da to ni problem. Dala je vrvico na moj dežnik in me odpeljala. Srečali sva še Jurija Murija in skupaj smo odleteli v deželo sladkarij, kjer smo se sladkali ves dan.

Lea Vidovič, 2. b

Moje dogodivščine

Sedim na postelji. Spomnim se na deklico Jelko iz knjige. Obupano gledam po razmetani sobi in kar naenkrat se znajdem zunaj. Ob meni leži dežnik. Primem ga za kljuko in poletim. Med potjo zagledam velikega metulja. Na njem zagledam Jelko. Skupaj poletiva v deželo samorogov. Tam slišiva ptičje petje. Odločiva se, da bova jahali samoroge. Jaz zajaham letečega samoroga. K sebi povabim tudi Jelko. Malo se poigrava, potem pa naju samorog odnese v deželo rož. Tam srečava Jurija Murija. Skupaj gremo nabrat rože. Zaslišimo glasbo in kar naenkrat se znajdem v sobi.

Anja Pungartnik, 2. a

POTOVANJE Z BALONOM

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno. Sedim na postelji. Spomnim se na deklico Jelko iz knjige. Obupano gledam po razmetani sobi in ...

Spomnila sem se na balon in skupaj z Jelko sva pobegnili. Leteli sva nad oblaki. Kar naenkrat pa je mimo priletela gospa Krokarica. Vprašala naju je, kam greva. Odgovorili sva ji, ona pa naju je vprašala, če lahko gre zraven. Rekli sva ji, da lahko gre zraven, če nama bo pela. Krokarica nama je obljubila, da bo pela vso pot. Letele smo naprej, dokler nismo srečale Jakoba na preprogi. Vprašal nas je, kam gremo. Povedale smo mu, da gremo v deželo Veselja. Jakob se je razveselil in rekel, da gre tudi on tja. Priključil je svojo preprogo na balon in skupaj smo odšli naprej. Na gozdni jasi smo zagledali zajčka, ki je vadal letenje z uhlji. Ko mu je uspelo vzleteti, smo ga vprašali, kam je namenjen. Rekel nam je, da gre v deželo Veselja. Zajček Uhko nam je obljubil, da nam bo kazal pot in skupaj smo odšli dalje. Leteli smo mimo puščave in tam zagledali Murija, ki nam je mahal. Pristali smo in ga vprašali, kaj počne tam. Povedal nam je, da je z galebom letel v deželo Veselja in potem je padel v pesek. Tudi on se nam je pridružil na poti. Kar naenkrat se je pred nami pojavila velika stavba. Vstopili smo vanjo in ugotovili, da je to dežela Veselja. Tam smo se veselili do poznega večera, potem pa smo odšli vsak na svojo stran. Jaz sem šla z balonom domov. Ko sem prispela, sem se staršem opravičila in obljubila, da ne bom nikoli več pobegnila od doma.

Neža Slemenik, 3. a

JURI MURI, JELKA IN JAZ ODPOTUJEMO

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno.

Sedim na postelji. Spomnim se na deklico Jelko iz knjige. Obupano gledam po razmetani sobi in ...

Nato sem se spomnil, kako je deklica Jelka pobegnila z dežnikom. A jaz sem pobegnil z balonom. Ko me je balon ponesel v zrak, sem zagledal dečka na galebu. Vprašal sem ga, kako mu je ime. Povedal mi je, da je Juri Muri in da je pobegnil od doma, ker ga očka in mamica silita, naj se umiva, on pa se boji vode. Vprašal sem ga, če gre z mano. Pokimal je in skupaj sva poletela. Na poti sva videla hotele, hiše, pivovarne ... Nato sem zagledal neko črno piko, ki je letela po zraku. Srečala sva deklico Jelko na dežniku. Vprašala sva jo, zakaj je tudi ona odšla od doma. Povedala nama je, da so jo starši zelo kregali, ker ji je žogica padla v vodo. Tudi njo sem povabil z nama in skupaj smo se odločili, da gremo v Afriko. Ko smo prispeli, smo videli slone, žirafe, leve, zebre ... Spomnili smo se, da živali v pravljičah govorijo, zato smo vprašali leva, kako mu je ime.

»Grrrrrr,« je zarjovel lev.

Videli smo, da te živali ne govorijo, zato smo se poskrili v zavetje. Dneve in dneve smo bili lačni, a nismo imeli mame, da bi nam skuhalo kaj za pod zob. Odločili smo se, da gremo nazaj domov. A lev nam je zlomil in strgal dežnik. Hitro smo šli po palice in sestavili dežnik. Zdaj smo končno lahko odšli domov.

Ko smo prišli domov, sta bila oče in mama huda, a ju je jeza hitro minila, ker sem jima podaril levji zob. Zdaj sem se lahko šel igrat s prijatelji.

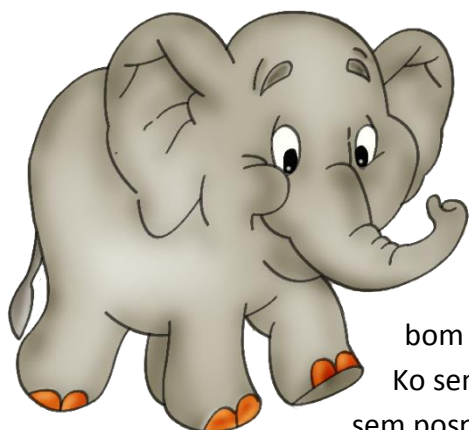
Andraž Cigler, 3. a

LJUBO DOMA, KDOR GA IMA

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno.

Sedim na postelji. Spomnim se na deklico Jelko iz knjige. Obupano gledam po razmetani sobi in ... Hočem pobegniti od doma, sem zašepetal, prijel za kljuko in kar naenkrat poletel. Vsi avtomobili so izgledali kot polži, ljudje kot mravlje, hiše pa kot mravljišča.

Letel sem devet mesecev, devet dni, devet ur, devet minut in devet sekund. Zagledal sem rumeno kopno in pristal. Videl sem, da sem v središču puščave. Blizu je bilo veliko stebel, na katerih so visele velike škatle za pospravljanje. Rekel sem si, da bom najprej preiskal vse kotičke puščave. Prišel je noj, na katerem je pisalo: Gratis prevoz po vseh kotičkih puščave. Usedel sem se in se peljal. Ustavil sem se pri postaji, ki se je imenovala slonov dom. Slon me je vprašal: »Kaj delaš tukaj?« Povedal sem mu,

da sem zbežal od doma, ker nisem hotel pospraviti svoje sobe. Slon me je poškopil. Vzkliknil sem: »Ne, voda!« Nihče me ni več maral, ker sem jim povedal, da sem bil poreden. Šel sem nazaj v središče puščave, utrgal škatlo in šel nazaj v vas. Ker sem bil ves umazan, so hoteli vedeti ali sem črn ali bel. Ugotovili so, da sem bel in me vrgli iz vasi. Spoznal sem, da hočem domov. Poslovil sem se od živali in jim obljubil, da jim bom pisal.

Ko sem prišel domov, sem si zapel: »Ljubo doma, kdor ga ima!« Takoj sem pospravil sobo, da starša nista bila jezna.

Yuri Jeromel, 3. b

NA POTOVANJU

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno.

Sedim na postelji. Spomnim se na deklico Jelko iz knjige. Obupano gledam po razmetani sobi in ... Spomnil sem se, da bi pobegnil. A, kako naj pobegnem, če nimam zemljevida? Tiho sem odšel do avta in vzel zemljevid. Pripravil sem se za pobeg in pobegnil. Letel sem na svoji skrivni preprogi, ki sem jo dobil od vile. V zraku sem opazoval letala in ptice. Letel sem čez Ljubljano, dokler nisem zagledal žalostne deklice, ki je jokala. Pristal sem. Vprašal sem jo, če se ji je kaj pripetilo. Povedala je, da je izgubila svoj dežnik, ki je lahko letel. Take dežnike lahko kupiš samo v deželi Čarovnije na drugem koncu sveta. A bil je že mrak in sva morala prenočiti. Naslednje jutro sva odšla na potovanje. Najprej sva odšla v Čokodeželo. Tam sva se najedla čokolade. Nadaljevala sva pot in prišla do dežele bonbonov. Tam sva srečala prijatelja Jurija Murija. Nato smo skupaj nadaljevali pot do dežele Čarovnije, kjer lahko vsi čarajo. Kupili smo nov balon. Potem sem se spomnil svoje družine. Hitro sem odletel domov in pospravil svojo sobo.

Tigo Jeromel, 3. b

ŽIVALI

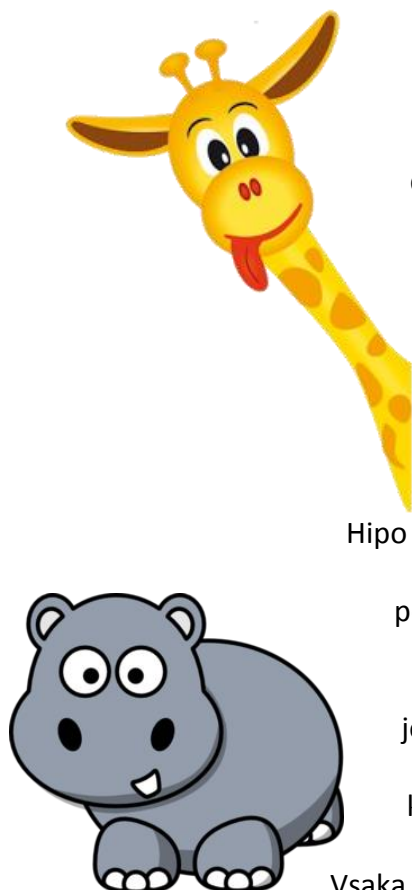
Živali so različne.
Ene so gospodične,
druge pa okroglolične.

Vsaka nekaj počne:
slon trenira biatlon,
žirafa skok v višino,
kenguru pa v daljino.

Opica je živa,
pingvin v igluju biva.
Hipo pa sedi in s hrano se masti.
Riba v vodi plava,
pes se z mačko poigrava.

Konj dirja do neba,
jezdeca vrže zdaj na tla.
Striček v bolnici leži,
konj se zraven mu reži.

Vsaka žival nekaj smešnega počne,
zraven še mi smejmo se!

Lara in Hana Šaloven, 5. a

NAROB E PRAVLJICE ČETRTOŠOLCEV

SNEGULJČICA

Nekoč je živela deklica, ki ji je bilo ime Pepelka.

Ne, Sneguljčica.

Živela je na travniku.

Ne, v gozdu.

Živela je s svojimi desetimi palčki.

Ne, s sedmimi.

Prijazna kraljica ji je dala sočno jabolko.

Ti vse narobe poveš, hudobna kraljica ji je
dala zastrupljeno jabolko.

Grda Sneguljčica je ugriznila jabolko in oživila.

Ni res, lepa Sneguljčica je ugriznila jabolko in
globoko zaspala.

Potem je prišel lovec, jo pogledal in odšel.

Teta, ti vse narobe poveš, prišel je princ in jo poljubil.

Teo Aber, 4. a

Sneguljčica

- Nekoč je živel babica.
- Ne, ne! Nekoč je živel Sneguljčica.
- Kmet jo je nagnal v gozd.
- Ne, ne! Ti res nič ne veš! Kraljica jo je poslala v gozd.
- In naročila je trgovcu, naj jo da v WC školjko in potegne vodo.
- Ne, ne! Ti res čisto vse poveš narobe! Lovcu je rekla, naj jo ubije v gozdu.
- Kmet je ni hotel ubiti.
- Ne, ne, ne! Lovec je ni hotel ubiti.
- Ubil je sebe in pustil srce kraljici.
- Ne, ne! Ubil je srnico.
- Kraljica je vprašala ogledalo, katera je lepša. Srnica ali volk?
- Ne, vprašala je, če je ona lepša od Sneguljčice.
- Lovec je pokimal, da je grša.
- Ne, ogledalo je reklo, da je Sneguljčica lepša.
- Kraljica se je vrgla v WC školjko in potegnila vodo.
- Ne, ne! Kraljica je uničila ogledalo in umrla.

Tako je Sneguljčica lepo in mirno živel do konca svojih dni. In mama je lahko v miru prebrala časopis.

David Uršej, 4. a

Janko in Metka

- Nekoč sta živel mati in oče.
 - Ne, nekoč sta živel bratec in sestra.
 - O, saj res. Ime jima je bilo Janko in Metka.
 - Prav imaš. Nekega dne so Janko, Metka, mama in oče z letalom odpotovali v Afriko.
 - Ne! To je narobe. Mama in oče sta Janka in Metko odpeljala v gozd.
 - Že prav. Nista našla poti do deževnega gozda.
 - Narobe, spet je narobe. Nista našla poti domov.
 - Ne godrnjaj. Prišla sta do lovske koč.
 - O, narobe. Prišla sta do hišice iz medenjakov, lizik in drugih sladkarij.
 - Daj, nehaj. V hiši je živel teta Mira, ki ...
 - Stop. V hiši je živel zlobna čarovnica, ki je Janka zaklenila v kletko.
 - V redu. Alojzija je čarovnico porinila v sladkorni nadev.
 - Že spet narobe. Čarovnico je porinila v peč. In še nekaj. Zapomni si že vendar – deklici je ime Metka.
 - Pusti me pripovedovati. In za nagrado sta dobila čokolado.
 - Ne. Ti res ne znaš pripovedovati pravljič, oči. Čokolado pa mi lahko vseeno kupiš.
 - Izvoli, pojdi si jo kupit.
- In očka je lahko v miru pogledal Moto revijo.

Sara Tušnik, 4. a

TRIJE PRAŠIČKI

Pravljico pripoveduje zaposlena mama, posluša in popravlja pa jo zdolgočasena hčerka.

- Nekoč so živele tri princese ...
- Ne! Nekoč so živeli trije prašički.
- Da, tako je. Odločili so se, da bodo odšli v trgovino in si kupili tri majice.
- Ne! Narobe! Odločili so se, da bodo odšli v svet in si postavili hišice.
- Seveda. Tako so hodili po puščavi ...
- Ni prav! Hodili so po gozdu.
- Da. Imaš prav. Tako so hodili in hodili. Ko pa so prišli na bližnji travnik, so zaplesali limbo ...
- Ne! Ne in ne! Spet si povedala narobe. Ko so prišli na travnik, so začeli graditi hišice.
- Seveda, seveda. In ko so postavili hišice, so odšli na sladoled.
- Ojoj! To že spet ni prav. Ko so zgradili hišice, so se hitro skrili vanje, ker so videli strašnega volka.
- Ja, seveda. Nehaj me že popravljati, moja zgodba je. No, ko je volk prišel do prve hišice, mu je prašiček odprl vrata in ga povabil na tortico ...
- Kaj? Spet si si izmislila nekaj norega in novega. Veš kaj? Ti si kar sama pripoveduj, jaz grem pa namesto prašičkov raje na sladoled.

Tako je mama lahko mirno kuhala naprej.

Julija Kotnik, 4. a

RDEČA KAPICA

- Nekoč je živel Oranžna kapica.
- Ne, rdeča.
- Ja, seveda. Mama ji je rekla, naj gre k dedku po sok.
- Ne, naj gre k babici in naj jo obiše, ker je bolna.
- Saj res. Odšla je v gozd in srečala konja.
- Ne, srečala je volka.
- Ja. Nato jo je volk vprašal, če je že bila v kinu.
- Ne, vprašal jo je, če pozna pot.
- Ja, saj je res. Rekla je, da jo pozna.
- Ne, rekla je, da je ne pozna.
- Ja, res je. Volk je rekel, da naj gre do trgovine in naj si tam kupi igračo.
- Ne, ne, ne, ne! Mami, ti pa res vse narobe poveš. Samo igračo mi pa res lahko kupiš.
- Naj bo, izvoli denar in pojdi.

In tako je lahko mama v miru pospravila kuhinjo.

Lana Ošlovnik Špegelj, 4. a

TRIJE PRAŠIČKI

Nekoč so živeli trije piščančki. Mama krava jim je rekla, da si morajo zgraditi hišo. Piščanček številka 35 je srečal gospoda, ki je prodajal hrenovke. Vprašal ga je, če mu da hrenovke, da si bo zgradil hišo iz njih. Ko si je piščanček številka 35 zgradil hišo iz hrenovk, je prišla mačka. Rekla je, da bo pojedla hišo in jo je tudi pojedla. Piščanček je zbežal k piščančku številka 65, ki je imel hišo iz rib. Mačka je pojedla tudi hišo iz rib. Piščanček številka 35 in 65 sta zbežala k piščančku številka 1000, ki je imel hišo iz čokolade. Ko je mačka videla, da ima hišo iz čokolade je šla raje pojest kakšno miško. In piščančki so v čokoladni hišici živeli do konca svojih dni.

Gašper Miheu, 4. a

RDEČA KAPICA

Nekoč je živela deklica po imenu Zelena kapica. Teta ji je rekla, naj nese dedku paradižnik. Rumena kapica se je odpravila v gozd. Tam je srečala slona. Tiger jo je vprašal, kam gre. Črna kapica mu je odgovorila, da gre k stricu. Oranžna kapica je vprašala leva, ali pozna pot. Veverica ji je odgovorila, naj gre na vlak številka 12 in vstopi v halo Tivoli. Tam boš zagledala stopnice. Nato pojdi po stopnicah v tretje nadstropje. Tam zavij desno, poglej levo in zagledala boš svojega očeta, ki ni tvoj oče. Ta te bo čakal pred svojimi vrati od soseda. Lev pa je pohitel k babici in jo je takoj namazal s kečapom še preden je prišla Vijolična kapica. Ravno takrat je mimo prišel policist in ni vedel, kaj dela žirafa pri sestri. Takoj jo je brcnil, da je kar odletela in babico polil z vodo, da se je še bolj umazala. Črna kapica je odšla. Dedek, policist in Modra kapica so iz paradižnika naredili sendviče in vsi so bili žalostni. Lonec ni počil in pravljičje ni konec.

Luka Gradišnik, 4. a

RDEČA KAPICA

Nekoč je živela Modra kapica.

Ne, rdeča!

Mamica jo je poklicala Vijolična kapica.

Ne, rdeča.

In ji rekla naj nese babici sliko in svetilko.

Ne, vino in potico!

Šla je v gozd in srečala je slona.

Ne, volka!

Vprašal jo je, kam gre.

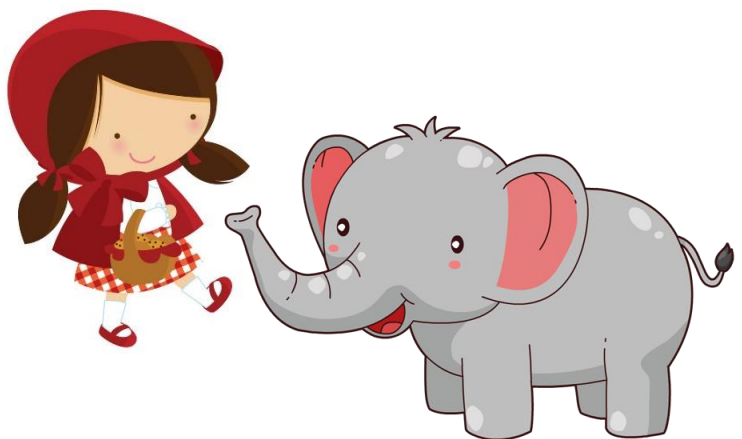
Odgovorila je, da gre v šolo.

Ne, ne v šolo, ampak k babici!

Rekla je, da ne pozna poti.

Volk ji je rekel, da mora čez cesto, na avtobus, naravnost po potki mimo slaščičarne in nato pride do babice.

Ni res, ampak do slaščičarne me pa lahko vseeno pelješ.

Naja Ocepek, 4. a

Planinski izlet

Bil je lep jesenski dan in odpravili smo se na planinski izlet. Šli smo do kmetije Lešnik. Na poti smo se obmetavali z listjem. Učili smo že žvižgati na želodove kapice. Ko smo prišli na kmetijo, smo najprej pomalicali. Nato smo božali mlado muco in psa. Imeli smo zelo lepo.

Manca Praprotnik, 3. b

Pri pouku slovenščine učence večkrat spodbujamo k ustvarjanju. Nekateri v tem prav uživajo in so ponosni na svoje stvaritve. Devetošolci so se tokrat preizkušali v poeziji, in sicer so v obliki pesmi napisali kar svoj življenjepis. Eni so pisali razpoloženske pesmi, drugi gazele.

Alenov življenjepis

*17. oktober je bil dan,
ko sem jaz na svet prišel.
Čisto objokan in od sreče,
kasneje tudi nasmejan.*

*Ne dolgo za tem,
ko sem se rodil,
že v šolo sem oddrvel,
se učil in naloge štel.*

*V 5. in 6. razredu
sem se še učil,
ker upanje za
uspeh sem dobil.*

*V 7. in 8. razredu
se mi nič več ni dalo,
v šolo sem začel hoditi
le za šalo.*

*Zdaj, ko v 9. razred
sem prišel,
komaj čakam,
da v srednjo šolo bom odšel.*

Martinov življenjepis

*Ko v maju sem na svet prišel,
takrat brez dude bi trpel.
Čeprav je vse na novo b'lo,
mi vse je še kar dobro šlo.*

*Ko malo večji sem postal
in zunaj sam sem se igral,
sem moral šolo obis'kvat,
čeprav verjem'te zelo nerad.*

*Najbolj sem se veselil,
ko šolski zvonec je odbil.
Takrat v varstvo smo odšli,
in tam vse mal' razmetali.*

*Ker pa čas hitro beži,
Kmal' tazadn' razred si.
Zdaj ne veš, kako naprej,
povsod se zdi ti čist' okej.*

*Bi rad šel v Celje, Maribor,
mogoč v Ljubljano al' pa tam okol'.
Pa sej vseeno je, kam odhitim,
sam' da Šmartna se (za zmeram) znebim.*

Alen Cokan

Martin Javornik

Life is

BEAUTIFUL

Tadejev življenjepis

*Štirinajst let nazaj
bil je pravi raj.
Pol pa se Tadej rodi,
mira v hiši nikol več ni.
Nekaj let kasneje
Tadej začne v šolo hoditi,
ampak se mu še vedno ne da učiti,
zato si gre raje kebab kupiti.
Zdaj pa Tadej šole nima več rad,
ker more zarad nje prehiter vstat,
pa ker more življenjepis v pesmi opisat,
ker je pozabo nalogo napisat.*

Tadej Mlinšek

*Zunaj na terasi,
ždita dve klobasi.
Zgledata rumeno,
al' pa z'lo pečeno.*

*Jaz pa tam osamljen,
ždim pri svoji mizi.
Gledam v tale zvezek,
kot bi bil moj zrezek.*

Larisa Jovan

Inesin življenjepis

*Najprej sem se rodila
in nato že prvi zob dobila.
Ampak že dolgo je od takrat,
ko jedla sem prvokrat.

Ko pa sem končno shodila,
me je že sestra zadaj lovila.
Po nekaj letih v vrtec sem stopila
in prijatelje dobila.*

*Vsak dan sem mamo jezila,
a zato v šoli se pridno učila.
Fanta pa še nisem dobila,
saj bi očetu sive lase povzročila.*

Ines Marhat

*Črna tema takoj je prišla,
a prav tako kmalu tudi odšla.
Luči so se prižgale
in na srečo dolgo tako obstale.*

*Bil je nemir
in prišel je hudir.
Hudir je ostal,
ampak jaz se ga nisem bal.*

Luka Strel

Pomlad

Sneg se že topi
in vedno bolj se mi zdi,
da potoki naraščajo
in otroci odraščajo.

Jaz pa v hiši ždim
in pred zvezki sedim.
Raje bi šel v naravo
in imel prazno glavo.

Žan Vinarnik, 9. b

Ti

Ko pogledam v mrak,
vidim samo tebe.
Spremljaš vsak moj korak,
ne vem več za sebe.

Včasih se mi zdi,
da tvoja senca mi sledi
in ko pomislim nate –
cel svet zbledi.

Eva Sinreih, 9. b

Lupine

Za svoje preživetje oreh rabi
mali veveriček tam v daljavi,
samo jedrce v gobček zgrabi,
razbito lupino pa pusti na travi.

V mrzli sobi prebolevam to bolezen,
spomine, ko zame si bil obvezen.
Iz mojega srca izčrpal si ljubezen,
pustil le lupine in svet je zdaj brezvezen.

Katarina Golouh, 9. b

Zakaj sva to storila? – sama ne veva,
kako bova to pozabila? – sama ne veva.
Lepi spomini so na vse dogodke,
srečna sva bila, a srečo zapravila. Zakaj? – sama ne veva.
Da bova spet nazaj se imela rada,
bova veliko popravila. Ampak kako? – sama ne veva.
Zaradi tega toliko je bilo pretočenih solz,
da pogledam koliko, bi v njih utonila. Je bilo treba? – sama ne veva.
Za vsa dejanja, ki so bila storjena,
sva po premisleku ugotovila, kaj? – sama ne veva.
Čez nekaj dni zjutraj vstala se bova in zavedala,
da sva drug drugega brez veze krivila. Zakaj? – sama ne veva.
Čas, ki bo mineval ne da bi imela stike, bo prazen,
ampak ali si bova oprostila? – sama ne veva.
Življenje ne bo imelo smisla, žalostna bova.
Pa bova priznala, da sva zmeraj se ljubila? – sama ne veva.

Nika Priteržnik, 9. a

O jezikih

Učenci, od najmlajših do najstarejših, so ob dnevu evropskih jezikov odgovarjali tudi na vprašanja, vezana na učenje tujih jezikov. Večina odgovorov je bila podobnih, zato smo izbrali in zapisali le nekaj raznolikih.

KAKO SE UČIMO TUJIH JEZIKOV?

Učimo se jih s knjigami, filmi, pesmijo, s pomočjo učiteljev.

Sami, s pomočjo slovarja.

S poslušanjem drugih, ki so naravni govorci, z gledanjem televizije.

Tako, da tuj jezik čim več uporabljamo.

Čim več beremo, govorimo in pišemo v tujih jezikih.

ZAKAJ SE UČIMO TUJIH JEZIKOV?

Ker jih velikokrat potrebujemo v življenju.

Za lažje sporazumevanje s tujci. Ko se učimo jezika, veliko izvemo tudi o sami kulturi države.

Ker nam je všeč.

Da lahko imamo prihodnost v kateri drugi državi.

Da bi nam bilo lažje, če bi službo iskali v tujini.

Da smo bolj razgledani.

Učimo se jih zaradi lastnih potreb, ne za ocene v šoli.

Če gremo na Kitajsko, da lahko naročimo kaj za jest.

Zato, da se sploh kaj naučimo.

Da lahko gremo v Afriko.

Da lahko gremo čez mejo.

Če pride kdo k nam, da se lahko pogovarjamo z njim.

Da lahko gremo v tujo državo in se znamo tam pogovarjati.

Da lahko na tablici preberemo navodila.

KJE SE UČIMO TUJIH JEZIKOV?

V šoli, knjižnici, na tečajih doma in v tujini, ob računalniku in televiziji.

Ata mi kdaj kaj pove po angleško.

V jezikovni šoli.

Na Hrvaškem in v Nemčiji.

EVROPSKI DAN JEZIKOV – 26. september

Na šoli je postal običaj, da vsako leto obeležimo Evropski dan jezikov. Tako je bilo tudi na začetku tega šolskega leta. Da pa je bilo malo drugače, smo jezikom namenili kar cel teden. Višješolci so imeli bralne urice v različnih jezikih pri najmlajših, ki pa so v poslušanju znanih pravljič z zanimanjem sodelovali. Nastale so tudi čudovite risbice, ki smo jih razstavili po celi šoli. Med glavnimi odmori se je po šolskem radiu vrtela glasba evrovizijskih popevk, vseskozi pa so se na televiziji vrtele zanimivosti o različnih evropskih državah.

Pika na i je bilo metanje žoge na koš, kjer so sodelovali učenci od šestega do devetega razreda in tekmovali v tem, kdo bo zadel največ košev. Med metanjem so se učili šteti po hrvaško, na koncu pa so bili zmagovalci tudi sladko nagrajeni.

Ali ste vedeli, da ...

- ... na svetu obstaja med 6000 in 7000 jezikov, ki jih govori 7 milijard ljudi, ki živijo v 189 samostojnih državah?
- ... v Evropi obstaja približno 225 avtohtonih jezikov, kar je približno 3% vseh svetovnih jezikov?
 - ... večino vseh svetovnih jezikov govorijo v Aziji in Afriki?
- ... je najmanj polovica svetovnega prebivalstva dvojezična ali večjezična, kar pomeni, da govorijo dva ali več jezikov?
- ... se v vsakdanjem življenju Evropejci vse pogostejše srečujemo s tujimi jeziki? Obstaja potreba za spodbujanje zanimanja za jezike med državljani Evrope.
- ... imajo mnogi jeziki 50.000 ali več besed, toda posamezni govorci običajno uporabljajo le majhen delež celotnega besedišča? V vsakdanjih pogovorih ljudje uporabljajo le nekaj sto besed.
- ... so jeziki neprestano v stiku in eden na drugega vplivajo na mnogo načinov? Angleščina si je v preteklosti sposojala besede in besedne zveze od mnogih jezikov in evropski jeziki si zdaj sposojajo mnogo angleških besed.
- ... v svojem prvem letu življenja otrok izgovori veliko različnih glasov? Pri približno enem letu izgovori prve razumljive besede, pri približno treh letih tvori sestavljene povedi, pri petih letih obvlada več tisoč besed.
- ... je materni jezik največkrat tisti, ki ga najbolje znamo in največ uporabljamo? Vendar obstajajo ljudje, ki so popolnoma dvojezični, kar pomeni, da govorijo dva jezika popolnoma enako dobro.
 - Največkrat pa pri dvojezičnih ljudeh ni popolnega ravnovesja med obema jezikoma.
- ... dvojezičnost prinaša veliko prednosti? Učenje dodatnih jezikov je veliko lažje, pospešuje miselne procese ter omogoča stike z drugimi ljudmi in njihovimi kulturami.

... dvojezičnost in večjezičnost prinašata tudi ekonomske prednosti? Za ljudi, ki govorijo več jezikov, je na voljo več služb, večjezična podjetja so tudi bolj konkurenčna od enojezičnih.

... so jeziki v sorodu, podobno kot člani družine? Večina evropskih jezikov pripada veliki Indoevropski jezikovni družini.

... večina evropskih jezikov spada v tri velike jezikovne skupine: germansko, romansko in slovansko jezikovno skupino?

... germanska jezikovna skupina vključuje med drugim tudi danščino, norveščino, švedščino, islandščino, nemščino, nizozemščino, angleščino in jidiš?

... romanska jezikovna skupina med drugim vključuje tudi italijanščino, francoščino, španščino, portugalščino in romunščino?

... slovanska jezikovna skupina vključuje med drugim tudi ruščino, ukrajinščino, beloruščino, poljščino, češčino, slovaščino, slovenščino, srbščino, hrvaščino, makedonščino in bolgarščino.

... večina evropskih jezikov uporablja latinico? Nekateri slovanski jeziki uporabljajo cirilico. Grščina, armenščina, gruzijščina in jidiš imajo svoje abecede.

... v večini evropskih držav obstajajo regionalni ali manjšinski jeziki? Nekateri od teh so pridobili uradni status.

... so neevropski jeziki, ki se največ uporabljajo na evropskih tleh, arabščina, kitajščina in hindujščina? Vsaka ima svoj sistem pisave.

... ima Rusija (148 milijonov prebivalcev) daleč največ jezikov, ki se govorijo na njenem ozemlju? Med 130 in 200, odvisno od kriterijev.

... je zaradi pritoka migrantov in beguncev Evropa postala v glavnem raznojezična? Samo v Londonu ljudje govorijo kakšnih 300 jezikov (arabščino, turščino, kurdščino, hindujščino, punjabi ...).

Bonjour! Hola! Hello! Hallo!

V sredo, 13. 1. 2016, smo se nekateri učenci osmih in devetih razredov skupaj z učiteljicama Katjo in Manjo odpravili na Gimnazijo Velenje. Obiskali smo 3 jezikovne delavnice.

Najprej smo se odpravili na delavnico romanskih jezikov, francoščine in španščine. Dijaki so nam oba jezika predstavili, skupaj z učiteljico pa nas naučili tudi par besed. Za tem je bila na vrsti angleška delavnica z naravnim govorcem, gospodom Benom Ashom. Opravili smo kviz o kulturi Velike Britanije, gospod Ben pa nam je razložil tudi različne angleške slengovske besede in fraze. Na koncu smo obiskali še delavnico nemškega jezika, kjer so nas s pomočjo pesmice seznanili z nemščino in nas naučili nekaj osnovnih besed. Po tej delavnici je bilo konec učenja in druženja in počasi smo se z avtobusom odpravili proti domu.

Preživeli smo lepo pozno dopoldne, učitelji in dijaki so svoje delo dobro opravili, mene osebno celo navdušili za učenje še katerega od teh jezikov.

Janica Jeromel, 9. a

Nekaj slenga ...

bubbly / giggle water = champagne

Jesus creepers = sandals

tin cupping = begging

a long / tall drink of water = a long / tall beautiful woman

to ponce = to borrow with no intention of giving it back

the Bee's knees = the best

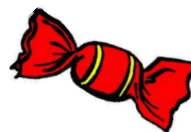
bob's your uncle = it's done (»voilà«)

... pa še ena franoska pesmica.

Un bonbon

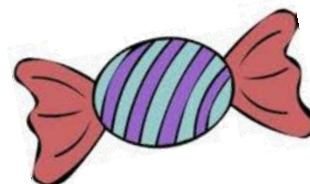
Un bonbon
que c'est bon

Deux bonbons
que c'est bon

Trois bonbons
que c'est bon

Mais ton coeur pres du mien
c'est encore meilleur.

»ANGLA« JE »BAD«

Ja, zopet ta angleščina, ki pri nekaterih ni najbolj priljubljena. Zagotovo se sedaj po vaših glavah podijo misli: na vsakem koraku nam na dolgo in široko razlagajo, kako do boljšega učenja, zakaj moramo prisluhniti učiteljem, sodelovati med poukom, delati domače naloge in stvari, ki se nam učencem zdijo nepotrebne ter neumne ... Se tudi kdaj vprašate: zakaj nas učitelji vabijo na dodatne ure jezikov že kar zjutraj, zakaj nam naložijo toliko dodatnih vaj, domače naloge in stvari, ki nam niso ravno po volji. Jaz se zelo pogosto sprašujem zjutraj, ko bi bila raje zavita v odejo in se sploh ne bi odpravila v šolo. Tudi jaz ne maram vsega tega, vendar nam angleščina ne sme biti ravno deveta briga. Mogoče se bo naša življenjska pot nadaljevala v tujini, ker bomo želeli izobrazbo ali zaradi delovnega mesta oziroma službe.

In kako izboljšati jezik?

Zelo koristno je lahko gledanje filmov oziroma televizijskih programov z angleškimi oziroma nemškimi podnapisi, poslušanje glasbe. Za bogatenje besednega zaklada je dobro branje knjig ali pogovarjanje z naravnimi govorci, če le imamo to možnost. Marsikje lahko najdete dodatne vaje ali se udeležite kakšnega izobraževanja. Za piko na i pa je zagotovo najboljša, če v šoli stisnemo moči, dobro prisluhnemo razlagi učitelja, se učimo sproti in skrbno opravljamo domače naloge. Vem, vse to se vam zdi neumno – tudi meni. A vendar se zavedam, da bom enkrat z veseljem hodila v službo in opravljala svoje delo, če bom v šolo vložila tudi nekaj truda.

Ob iskanju podatkov o Angliji sem spoznala, da je zelo dobro znati angleščino, saj sem večino teh pridobila v angleškem jeziku. Sama nisem rojena za učenje jezikov in se tudi ne držim vseh teh stvari, ki sem jih naštel zgoraj. Rada gledam filme, izključim podnapise in zraven urim jezik. Kar se tiče knjig, branja ne maram. Preberem le toliko knjig, kolikor je potrebno, da opravi bralno značko.

V jezikih marsikdo ne blesti, a s trudom in vztrajnostjo se lahko pride zelo daleč. KJER JE VOLJA, TAM JE POT!

And, good luck, everyone! :)

Zala Hovnik, 8. a

Veseli december

Decembrsko veselje v 1. razredih

Učenci 1. razredov smo december pričeli prav posebej veselo. Šolski škrt Šmartinček je po naročilu treh dobrih mož (Miklavža, Božička in dedka Mraza) v rokavičke in nogavičke skril zabavne naloge in igre. Vsak dan smo sproti odkrivali, kaj nam je Šmartinček zabavnega predlagal.

In kakšni so bili predlogi?

Podaljšan igralni odmor, igralni odmor v telovadnici, ogled akvarija in malih živali, »Pokaži, kaj znaš«, pantomima, pripovedovanje šal, obisk ravnatelja, glasbene želje in ples, tekmovanje v postavljanju najvišjega stolpa iz lego kock, skrivalnice, sprehod po neodkritih kotičkih šole, ogled predstavitve dela reševalnih psov in ogled predstave Trije snežaki, ki so jo za nas odigrale naše učiteljice: Petra Škrlovnik, Helena Pečoler Oder, Nuša Poberžnik in Sonja Simetinger.

Nekaj zabavnih utrinkov smo tudi fotografirali.

Sonja Simetinger

TRIJE SNEŽAKI

Premiera omenjene gledališke igre, Trije snežaki, se je odvila v ponedeljek, 21. 12. 2015, v avli naše šole. Namenjena je bila učencem od 1. do 5. razreda, ki so ob gledanju zagotovo uživali in se marsičesa naučili. Še posebej to, da je prijateljstvo res velika vrednota, brez katere svet ne bi bil tako lep, kot je.

V Zimski pravljici spoznamo tri snežake, ki se borijo za svoj prostor v ulici in jih šele kužkov klic na pomoč pripravi do tega, da mu s skupnimi močmi pomagajo najti njegov dom. Gledališka predstava o majhnih zimskih radostih in prijateljstvu je nastala po motivih zgodbe Trije snežaki Milana Pavlika.

“V nekem majhnem mestu, na koncu mirne ulice stoji snežak, na prvi pogled čisto navaden, le namesto metle ima v roki papirnato rožo. Snežinke nežno padajo in vse je tiho in mirno. Ko odbije ura polnoč, se snežak prebudi, izza vogala pa proti njemu koraka snežak z metlo v rokah. "Oprosti, to je moja ulica, v njej ni prostora za oba!", se ježno oglasi. Ko pa se pojavi še tretji snežak in se nemarno zaleti vanj, se med snežaki vname prepir ...”

Bravo, učiteljice ☺!

Sejem dobre volje

V decembrskem času smo na šoli organizirali Sejem dobre volje, kjer smo staršem in krajanom ponujali svoje izdelke. Prav tako smo zbirali prostovoljne prispevke. S pripravami na sejem smo začeli en teden prej, saj smo na šoli imeli organiziran tehniški dan. Takrat smo učenci od 6. do 9. razreda skupaj z učitelji izdelovali razne izdelke. Izdelovali smo voščilnice, koledarje, svečnike, punčke iz slanega testa, pekli kekse ...

Na dan sejma smo se v razredih najprej družili in pili čaj z našimi starši, saj je vsak razred s pomočjo razrednikov pripravil krajši program, s katerim smo še popestrili prijetno popoldne. Tako so starši lahko videli, kaj vse počnemo v šoli. Po programih v naših učilnicah smo se skupaj odpravili v avlo, kjer je dišalo po keksih, čaju in sladkih lizikah.

Sejem je obiskalo veliko staršev in le-ti so bili zelo radodarni, saj smo zbrali kar nekaj denarja, katerega smo vložili v šolski sklad. Naših izdelkov je hitro zmanjkalo, saj so bili zanimivi in uporabni.

Nina Kresnik, 8. a

Obeležitev dneva samostojnosti in enotnosti

Na naši šoli smo imeli zadnji dan pouka starega leta že v sredo, 23. 12. 2015, a ta dan bomo morali še nadoknaditi.

Poleg tega, da smo zadnji dan rajali po razredih, se obdarovali, smo pred tem obeležili še dan samostojnosti in enotnosti, ki ga praznujemo dan po božiču, torej 26. decembra. Hvala učitelju Leonu Škrlovniku, da nam je s svojimi besedami osvetlil pomen tega dne. Program smo pričeli s slovensko himno, ki jo je odpel pevski zbor pod okriljem učiteljice Neve Kozelj, nastopajoči so recitirali pesmi in nas zapeljali z zvoki glasbe. Na koncu je pela prav vsa šola in bilo je prijetno toplo.

Celotna proslava je bila namenjena naši domovini, deželi Sloveniji. Svojo deželo premalo poznamo in se ne zavedamo, da zaradi tega, kar nam nudi, ni potrebno prepotovati polovice sveta, saj kljub svoji majhnosti skriva veliko in nam na dlani ponuja vse.

Ali ste vedeli, ...

- ... da je najvišje ležeča kmetija v Sloveniji kmetija Bukovnik, ki ni tako daleč od nas?
- ... da je najvišje ležeča osnovna šola v Sloveniji OŠ Javorje?
- ... da je največja razstava cvetja v Volčjem Potoku?
- ... da je najdaljši drevored Napoleonov drevored v Logatcu?
- ... da je najdaljši dvocevni predor pod Trojanami?
- ... da je najvišji viadukt Črni kal?
- ... da je najdaljši železniški predor Bohinjski predor?
- ... da je največja jama Postojnska jama?
- ... da je najbolj priljubljeno glasbilo harmonika?
- ... da je Solkanski most z osrednjim lokom s svetlobno odprtino 85 m največji kamniti most na svetu?
- ... da so aprila 2002 na Ljubljanskem barju našli najstarejše leseno kolo z osjo na svetu? Nastanek kolesa je umeščen v obdobje med leti 3350 in 3100 pred našim štetjem.

Neverjetno!

Razvedrilo

Malo za šalo ... ☺

„Barbara, kateri dve besedi sta v šoli najpogosteje uporabljeni?“

„Ne vem!“

„Točno,“ je rekel učitelj.

Profesor fizike je Mihcu poskušal pojasniti pojem kratkega stika in je rekel: „Vstopim v prostor, pritisnem na stikalo za luč, toda luč ne gori. Ugasnem in zopet pritisnem stikalo, toda svetlobe ni. Kaj je lahko temu vzrok?“ „Morda niste plačali elektrike!“ je rekel Mihec.

„Ali je pošteno, da je nekdo kaznovan za nekaj, česar ni storil?“ vpraša Janezek učiteljico.

„Ne, to pa ne! To ne bi bilo pošteno!“

„Dobro, domače naloge nisem napisal,“ reče Janezek olajšano.

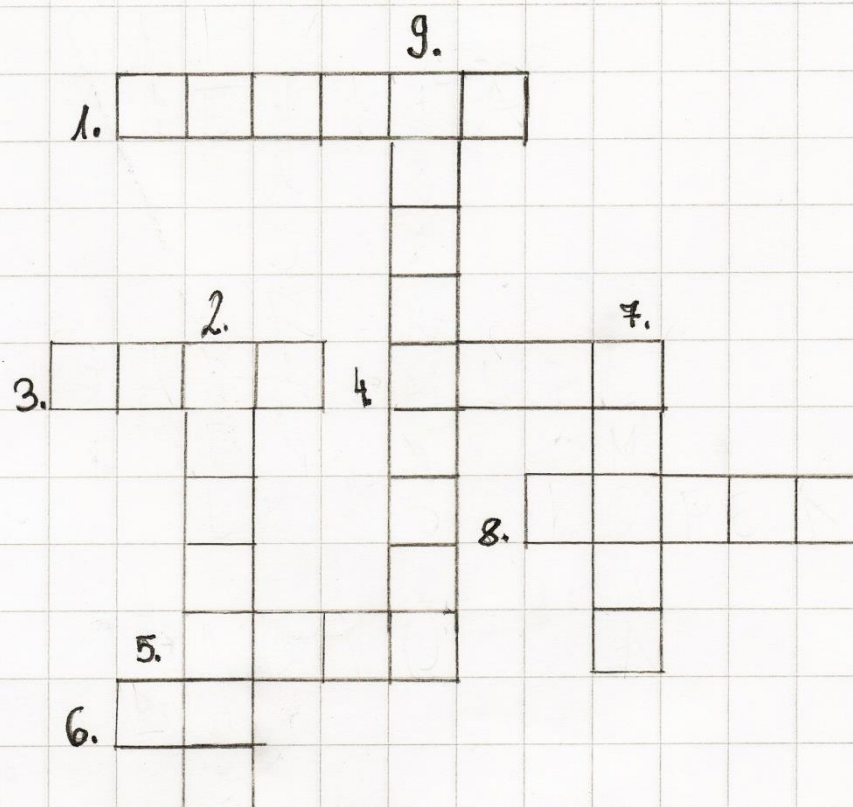
Sin po izpitu pošlje telegram svojim staršem. Mati ga živčno odpre in prebere.

„No, je naredil izpit?“ vpraša oče.

„Naredil ga sicer ni, je pa prvi na seznamu tistih, ki ga niso naredili!“

KRIŽANKA O SLOVENIJI :

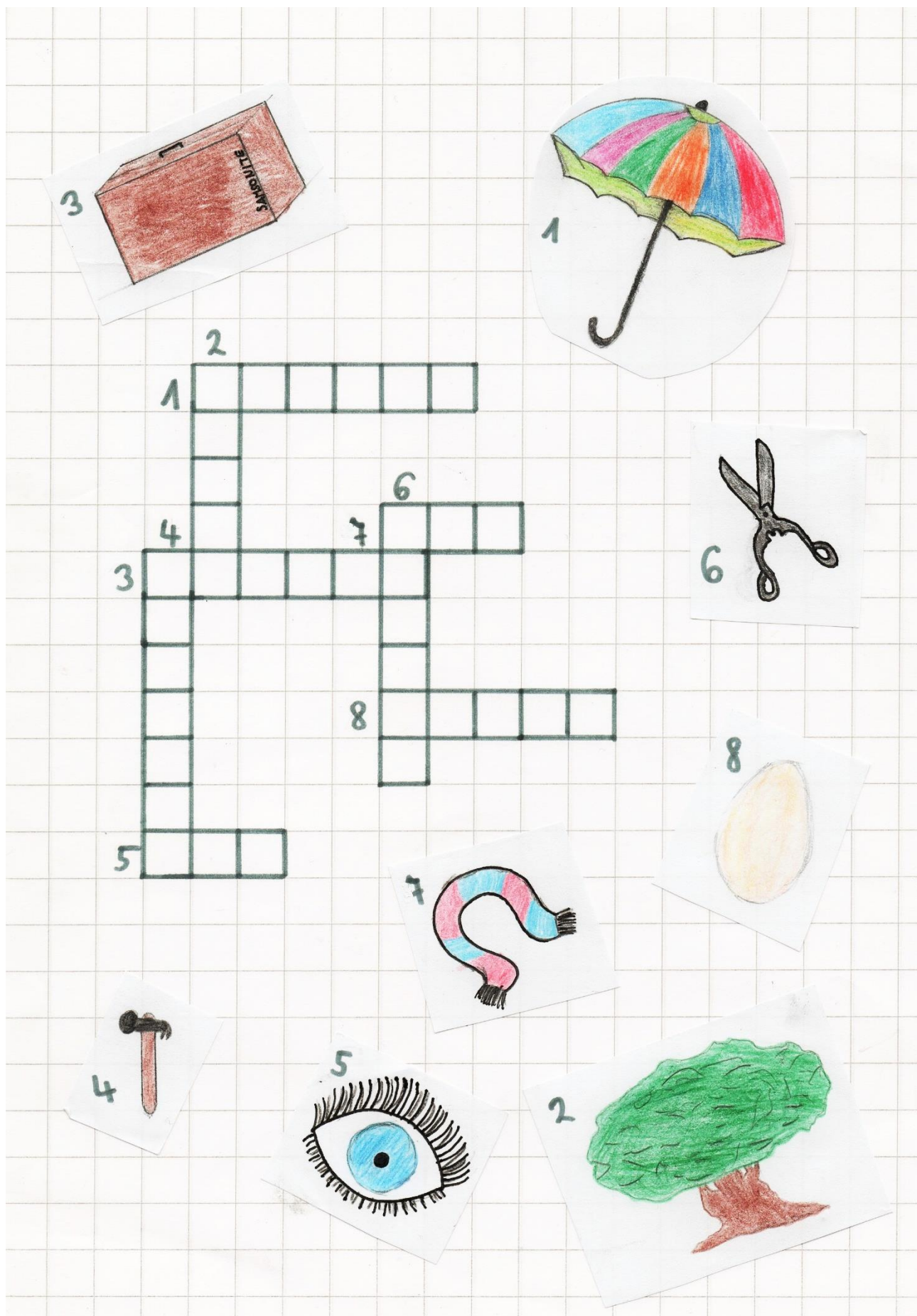
Vodoravno:

- 1 - Mesto znano po čipkah
- 3 - Najdaljša reka
- 4 - Goraje
- 5 - Mesto do Krki (pridemik)
- 6 - Krajšava glavnega mesta
- 8 - Mesto s pristaniščem

Navpično:

- 2 - 5. največje mesto v Sloveniji
- 9 - Morje
- 7 - Staro (rimsko) ime za glavno mesto

REŠITVE KRIŽANK BODO OBJAVLJENE V NASLEDNJI ŠTEVILKI.

PA ŠE NEKAJ LIKOVNIH IZDELKOV NAŠIH UČENCEV

